

Κάτω πλέον ἡ δουλεία,
τώρα δόξης μεγαλεία.
Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
πάνε τὰ κασόνια πιά,
καὶ καθ' ἕλα μιμηθῆτε
τὴν δίκην μας ἀνθρώπια.

Ὅρσε τώρα στὸν Ἀκρετό, τῆς προόδου θιασῶται,
ποῦρε τὴν ἀνοσιὰ
νὰ μὴ φέρῃ σὰν τὸν Σάχη τοὺς θεσμούς μας ἀπὸ τότε
στὴν πᾶνῃ ἡ Περιοία.

Σῆμα, λοδοτρο, νὰ γνήσι;
Πικασανίας, εὐγενής
καὶ κρεμαντάλης ἀργός.

Σῆμα τράβα' στὴν πατρίδα
νὰ ζαπλώσης τὴν ἀρίδα
καὶ νὰ γίνης Ἰπουργός.

Τέτοια τοῦπα, φίλε Σάχη καὶ φρενήρης ἐξορμῆ
ὁ στιλπνὸς ὑπήκοος σου καὶ μ' ἀσπάζεται θερμά.
Μὰς καὶ μούτεις αὐτὸς, ἐστὶ στόμα, μᾶτεις καὶ μούτεις ἐγὼ' στὰ
τὴν αὐγὴν τῆς εὐνομίας ἐωρτάσαμε σὰν φίλοι,
κι' ἐφωνάσαμε κι' οἱ δρό μας' στὰ σοκίγια μεθυσμένοι:
ζήτ' ὁ Σάχης τῆς Περιοίας, ζήτω καὶ ἡ δεδηλωμένη.

Ἐγινάκαμε κι' οἱ δρό τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς,
σκοῦσαμε γιὰ λευθεριαίς,
ρίχνουμε καὶ κομπουριάζεις,
ὁ δὲ λοδοτρος τῶν θεσμῶν ἐκμανεῖ ἐκ τῆς χαρᾶς
τὸ κασόνι του τσακίζει, ἐστὶ δικό μου τὸ κεφάλι
μὲ μοργαίς καὶ μὲ βερνίκις, κι' ἀπ' ἔδω πηγαίνουν κι' ἄλλοι.

Χωροφύλαξ εὐσταλῆς κι' ὁ πολίτης Φασουλῆς.

X.— Που πᾶς;
Φ.— Δὲν πῶς ποθενα....
X.— Τί λές, βρὲ ζυλογέρη;
Φ.— Φέρομαι καταμῶνοχος; οὐποὶ τὸ φέρον φέρεις.
X.— Μὴ μὲς' στὰ μάτια μὲ κυττᾶς.. τάκοις; δὲν σ' ἐπιτρέπω..
Φ.— Καὶ δὲν μοῦ λές παρακαλῶ ποὺ θέλεις νὰ σὲ βλέπω;
X.— Μωρὸ μὴν εἰσαὶ Βούλγαρος, φονιμῆς ἢ λωποδύτης;
Φ.— Ἐγώ μαι φιλελεύθερος τῶν Ἀθηνῶν πολίτης,
κι' ἐμμέτρω; κλαίω συμφορᾶς, τοῦ κράτους ἀνηκότους...
X.— Τί κάνεις;
Φ.— Στίχους μολοσοῦς, σπονδεῖους, ἀναπαίστους,
καὶ στάσου σὲ παρακαλῶ, καὶ μὴ μὲ πᾶνῃς; εἶσι...
X.— Ἐο' εἶσαι ποῦ δὲν ἀφίσης μὲ κῶτα σὲ κοτέτις;
Φ.— Γιὰ' μένα πάντα λειτουργῶσι οἱ νόμοι καθεστῶτες
κι' ἀπόσπασμα δὲν ἔβρινα νὰ ρίχνωμαι σὲ κῶταις.
X.— Δὲν ξέρεις πῶς τὸ σύστημα τῶν Ἀστυνόμων ἀλλάζει;
Φ.— Τὸ ξέρω, κι' ἡ πατρίς γι' αὐτὸ περιχαρῆς ἤλαξα.

Ξέρω πῶς χωροφύλαξ, γίνεσαι Ἀστυνόμος
κι' ἐγὼ μὲ τούτους συμφωνῶ κι' ἄλλη δὲν ἔχω γνώμη.
Κι' ἔλα, κύρ Χωροφύλακα, νὰ μᾶθης ἀπὸ' μένα
πῶς; θ' ἀνκλῆψουν σήμερ καὶ θάθβουνε' στὰ φῆρα
λογῆς λογῆς ἐγκλήματα, πρὸ χρόνον ἐξασημέν,
μ' αὐτὸ τὸ νέον σύστημα, καὶ θ' ἀναπνεῖς ἡ χώρα.

Καὶ τῶν ψευδῶν τὴν σφαῖρην δὲν λημονῶ καὶ τᾶλλα,
καὶ τὸν μπακάλην τὸν γνωστὸ κανεῖς δὲν τὸν λημονῶσης,
κι' ἂν σήμερ τὸν εὕρισκαν ἀπάνω στὴν κρεμάλα
βεβίαιος; δὲν θά' λέγατε καὶ σεῖς πῶς αὐτοκότνησε,

ἀλλὰ χωρὶς ἐνέργεια θά' βρίακατε μεγάλη
κι' ἐκείνον ὅπου κρέμασε τὸν δυστυχῆ μπακάλην.

Ὅλα τὰ πρὶν εὐστήματα
καὶ βράστα καὶ βλαστήματα,
Μόνον' στὸ νέον σύστημα Πινδάρων πρέπουσι στίχοι
καὶ μ' ἔλους βάζω, στοίχημα πῶς τούτο θά' πετύχη.

Καὶ' στὸς Ρωμηούς τοὺς εὐτυχεῖς φαναζῶ νύκτα' μέρα
ν' ἀνοίγουνε παράθυρα καὶ πόρταις πέρα πέρα,
νὰ λείψουν ἀμπαρώματα καὶ τόσαι προσφυλάξεις,
μυθῶδες γὰρ ἀσφάλεια κυριαρχεῖ καὶ τάξις.

Σὲ τούτο τὸ σωτήριο οἱ πάντες ἐμπιστεύονται
κι' ἀφῶδες ζευκατῆς καθεὶς καὶ κάνει τὸν γενναῖο,
καὶ λένε πῶς ἐπίτηδες θ' ἀφίουνε νὰ ληστοκτονῶται
μόνο γὰρ νὰ δοξάζεται τὸ σύστημα τὸ νέο.

Νὰ σύστημα, βοῆ φαιδρὸς κάθε Ρωμηὸς πολίτης,
Ἄστυνομία πρώτης,
κανένας πᾶς δὲν φαίνεται γελοῖος λωποδύτης,
μῆτε χαισισοπότης.

Καὶ τὰ κοτίετα καθενὸς
πληθαίνουν καθημερινῶς,
κι' ἔχουν οἱ νοικοκύρδες μεγάλην στενωχώρα
γιατὶ παραπληθύνουνε καὶ κῶταις καὶ κοκόρια,
καὶ δέονται γουπετεῖς πρὸ καθενὸς φρουροῦ
γιὰ νὰ τοὺς βρῆ κλεφτοκοτᾶ καὶ κλεφτοκοκοροῦ.

Ξέρω μ' αὐτὸ τὸ σύστημα πῶς κόσμος θά' σάστη
κι' ἀπὸ πολλὴν ἀσφάλειαν τὸ κράτος θά' μουκτιση.
Ξέρω πῶς ἔγινες καὶ σὺ καινούριος Ἀστυνόμος,
πῶς θά' μιλήσῃς μὲ τὸ καλὸ,
ὅτι τούτοις, εἰ παρακαλῶ,
μὴ στρίβῃς τὸ μουστάκι σου, γιατί μὲ γάνει τρώμος.

Φύγε, κύρ χωροφύλακα, μὴ μὲ καταδιώκη,
ἂν θέλῃς νὰ γεραίρῃσαι καὶ σὺ κι' ὁ Θεοτόκος.
X.— Μ' αὐτὸ τὸ νέον σύστημα σὲ συλλαμβάνω τώρα
καὶ τράβα' στὴν Διεύθυνσι γιὰ νὰ μὴ φῆς σπαλιδρα.
Φ.— Μὴ δειρῆς, σὲ παρακαλῶ, κι' ἐμὲ τὸν λογομάχο.
X.— Ἄμμ' τούτα τὰ φιλώματα γιατί θαρρεῖς πῶς τάχω;
Φ.— Τῆς νέας βελτιώσεως μουρίζωμαι τὸ ζύλο.
X.— Πρέπει δραστηριότητα νὰ δείξωμαι καὶ ζῆλο.
Φ.— Καὶ βρόβηδες' στὴν ράχη μου νὰ κᾶνῃς τὸν δραστήριο;
X.— Περιδρομοῦς, ζωντόβολοι, καὶ μὲς' στὸ κρατητήριο.
Φ.— Δραστηριότης, μουστάκιδ' ἀγρίων ἀπαιλεῖται
κι' ἀπὸ τὸ νέον σύστημα γλυτώστε με, πολλῶτα.

(Ὁ Φασουλῆς ἀπάγεται χωρὶς νὰ ξέρῃ γι' αὐτὸν,
κι' ὁ Περικλῆς; ὁ μακαρῆς, ποῦ τὸν ἐζύλιξε πάντα,
βλέπει ψυχρὸς τὴν ξαφνικὴν τοῦ φίλου συρροῆναι
καὶ γὰρ τὸ νέον σύστημα λιγνότερα' στὰ γέλοια.)

Ἄς πῶσθ' ἄδερμο μας μικρὸ
'στὸν Χριστομάτῳ τὸν νεκρὸ,
σὲ μὲ μεγάλη κορηφῆ, ποῦ λάμπει χιονομένη,
καὶ πάντα καλλιστέφανη' στὴν μνήμην μας θὰ μένη.

Λευκὴ παρθέν' στὸν σοφὸ κλαμμένα μάτια ρίχνει
καὶ στρωνοντάς ἑλπῆς κλαδῶ
'στῆς Ἐπιστομῆς τὰ παιδιὰ
τὸν δασκάλου τοῦ δείχνει.